

IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS

FOR LEDERNE AF SCT. GEORGS GILDERNE

NR. 1 . ÅRGANG 1973

IMPULS

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark
for gildeledelserne.

Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 12 27 02. Giro 1351.

Kontortid: Mandag til fredag kl. 8,30-16,30,
lørdag lukket.

Tryk: K. Rosendahls Bogtrykkeri Akts.,
Esbjerg.

Oplag 800 ekspl.

Redaktion:

Aage A. Jensen, Birkevej 5, Langese,
6430 Nordborg. Tlf. (044) 5 18 96.

Lise Johnsen, Højdedraget 34,
8660 Skanderborg. Tlf. (06) 52 12 86.

Medarbejdere:

Nordjylland:

Kirsten Hector Knudsen, Lobeliavej 3, Vest-
bjerg, 9400 Nørresundby. Tlf. (08) 29 61 58.

Midtjylland:

Jørgen Pedersen, Fønixvej 6, 8270 Højbjerg.
Tlf. (06) 14 70 45.

Syddjylland:

Poul Reinholdt, Mosebakken 1, 7100 Vejle.
Tlf. (05) 85 56 79.

Fyn:

Jens Emil Kudsk Jensen, Chr. Winthersvej 26,
5000 Odense. Tlf. (09) 13 09 59.

Nord- og Nordvestjylland:

Evald Hansen, Jernbanevej 2, 4500 Nykøbing S.
Tlf. (03) 41 11 79.

Storkøbenhavn:

Ib Wessel-Tolvig, Højagervej 15, 2960 Rungsted
Kyst. Tlf. (01) 86 53 46.

Sydsjælland og Lolland-Falster:

Carl Schultz, Kirkepladsen, 4800 Nykøbing F.
Tlf. (03) 85 03 69.

Stof til »Impuls« bedes indsendt senest 1. aug.
»Impuls« udkommer næste gang ca. 1. sept.

Dette nummer indeholder

Side 3:

Landsgildemesteren har skrevet lederen, der
beskæftiger sig med Gildernes dispositionsfond
– det er ikke for sent endnu at støtte.

Side 4:

Fhv. gildemester i Skanderborg Ingrid Truelsen
har tegnet en skitse til en gildemestertale om
tabuer – en anden måde at sætte sig i »Stolen«
på.

Side 5:

Artiklen beskæftiger sig med gildehallens indre
og ydre rammer – ritualer, rekvisitter og lign. –
noget gammelt kendt og dog måske ikke så
kendt.

Side 6:

Gildemester Ulla Schou, Varde, fortæller i den
faste rubrik »Sådan gør vi« om, hvordan man
loftede en stor opgave.

Side 7-8:

Artiklen fortæller om et meningsfyldt gruppe-
arbejde – baseret på fremtidsrapporten.

Side 9-10:

TRÆF 71 husker vi alle af omtale i hvert fald –
og vil vi opleve TRÆF 73, så må ikke mindst
gildeledelserne vise et godt eksempel.

Side 11:

I brevkassen »Kommunikation« fortæller en
gildemester om arbejdet i en gildeledelse. End-
videre en opfordring til at »angive« emner til at
skrive gildemestertaler m. v.

Side 12:

Denne gang blot et enkelt »Brudstykke«.

KÆRE GILDEMESTER

På forskellig vis er der rettet en henvendelse til landets gilder om at være med til at skabe et dispositionsfond »til brug for jordkøb med henblik på etablering af et gildecenter«.

I den anledning vil jeg fremkomme med et par bemærkninger.

Når landsgilderådet går ind for tanken om en naturgrund og et dertil knyttet »center«, er det bl. a. ud fra den betragtning, at ingen ved noget ganske bestemt om, hvordan fremtidens gildeliv vil komme til at forme sig, men vi ved ganske bestemt, at det i de kommende år vil blive dyrere og vanskeligere at erhverve områder, der kan udnyttes som et fristed både for spejdere og gildefolk. Hvilke veje man end vil vælge fremover, vil det blive nødvendigt at ha' et fristed, hvor man kan udfolde de aktiviteter, der er på tidens »spiseseddel«. Fremtidens gildebrødre vil med rette kunne bebrejde os manglende forudseenhed, dersom dagens gildebrødre ikke i tide tog højde for de indskrænkede muligheder for at erhverve nævnte fristed.

Det gildecenter, vi kunne tænke os, skal ikke opfattes som et pompøst monument med alle mulige bekvemme og luksuriøse dikkedarer, men et centralt samlingssted.

I første omgang gælder det erhvervelse af en naturgrund. Dernæst, når kræfter og midler er til stede, at rejse en beskeden bygning. Inden dette sidste er til stede, behøver fristedet ikke at ligge »øde hen«. Gilderne vil på forskellig vis kunne udnytte »stedet« til forskellige formål bl. a. til »træfstævner« både på landsgildeplan, provincialplan, distriktsplan, og enkeltgilderne vil også kunne udnytte fristedet på forskellig vis. Og dertil kommer, at spejderne vil kunne finde anvendelse for »naturgrunden«.

Jeg vil mene, at samling om en fælles opgave også vil styrke vort sammenhold, og noget sådan vil aldrig være nogen fejlinvestering. For mig at se er erhvervelsen af en naturgrund en fornuftig gildemæssig disposition for fremtidens gildebevægelse. Vi skal med fødselsdagsgaven til os selv lægge de første spirer til et fristed, hvor »fremtiden kan gro«.

Der er mange, der ofte vil sige, når en opgave skal løses, at det kan vi ikke. Atter andre siger: »Hvorfor ikke«. Jeg håber og tror på, at et stort antal gilder vil sige dette, når der skal tages beslutning om at sende fødselsdagsgaven, stor eller lille, til:

**Konto nr. 945.180, Handelsbanken, Gl. Torv afd., København,
Sct. Georgs Gilderne i Danmark – fødselsdagskonto.**

En sådan gave vil også være velkommen efter den 24. april.
Jeg vover på forhånd at sige jer tak.

Jeres
FUTTRUP

STOLEN

Ingrid Truelsen, fhv. gildemester i Skanderborg

LIDT OM TABUER

Et skub til andre om at spekulere over det berørte emne

Tabu er et polynesiske ord, som betyder noget, der er forbudt at se på, røre ved og tale om.

Det lyder som noget, der er opstået hos et uvidende folk efter den målestok, vi har i dag, og dog findes der netop i vor tid forskellige tabuer, som man må være sig for at komme for nær.

Man er meget stolt af, at alt hvad der omhandler sex er kommet frem i fuldt dagslys, og at det absolut ikke mere er noget tabu. Man taler »naturligt om naturlige ting«, og så er det i virkeligheden bare botten, der er blevet vendt. Det naturlige er blevet krampagtigt naturligt. Prøv at læse nogle af vore gamle danske folkeeventyr i deres oprindelige skikkelse. De er ikke ligefrem egnede til barnekammeret men var i øvrigt heller ikke beregnede til.

I velfærdssamfundet kan man nævne flere tabuer. F. eks. kræft, alder og død, men der findes sikkert flere. De tre ting er betegnelsen for noget, som vi ikke kan stille noget videre op med. Det er sikkert derfor, man er så bange for dem. Man læser i aviserne, at der er opfundet et middel mod kræft. Det må gerne tage megen spalteplads og er godt stof. Endnu har midlet ladet vente på sig, men det taler man ikke så meget om.

Der er læger, der laver »sundhedsklinikker« og foryrer deres medmennesker for en klækkelig sum. Vi må nemlig ikke blive gamle. Vi er kun »ældre« (end hvad!), og vi holder os godt, er unge af vor alder osv. At være »gammel« er et uartigt ord at nævne, et tabu. Man har ingen alder, for alderen bærer mod døden.

Døden, der er det eneste sikre endepunkt for os alle. Man taler ikke om den og tænker helst heller ikke på den. Vore bedste- eller oldeforældre havde døden tæt ind på sig i det daglige. De så deres søskende og børn dø i en ung alder. Det var for dem naturligt, at også unge var syge og døde for deres øjne. Når man i dag

taler om døden er det på en rent teknisk måde. Hjernedød eller hjertedød! Om at testamenter sine intakte organer til andre. Men det er, som om det ikke rigtig er ens egen død, man taler om. Når man taler om, at en fik en let død, er det som regel om en, der er kommet brat af dage uden smerter. Digteren Thomas Kingo skriver i en af sine morgensange: »Lad hastig død mit levned ej afskære«. For ham og hans tid var det en ulykke at komme brat af dage. Man skulle gerne have tid til at forberede sig og tænke sig om. De gamle havde deres ligkiste stående på loftet, ligskjorten liggende i skuffen parat, så de kunne komme ordentligt i jorden. For dem var den ikke noget skræmmende, de så den ofte om sig. Det rædsomme kom først, når det var selvmord eller dødsstraf, der blev fuldbrydet. – Det skræmmende er, at man skal gå alene ind i mørket.

Og så kommer vi til det sidste store tabu: Religionen, troen, kristendommen, eller hvad man vil kalde den. Den er afskaffet i velfærdsskstaten. Man har ikke brug for den, når der er sikkerhedsnet under os alle – og dog! Lad os ikke beskæftige os med at tænke, man kunne nemt komme til at tænke på – noget tabu! Lad os sove eller underholdes eller dyrke hobbies så intenst som muligt!

Ved den åbne grav ynder man at synge: »Altid frejdig når du går« – mon ned i hullet? Og »— med et Fadervor i pagt skal du aldrig gyse«. Men den opvoksende ungdom kender end ikke deres Fadervor.

En ung venstreorienteret bebrejdede en ung, indfødt, kristen afrikaner, at han havde opgivet sin kulturarv, sit hjemlands skikke og sine forfædres levevis. Den unge neger var ganske uforstående og svarede: »Jamen mener du da, at vi bare skal blive ved med altid at være bange?«

Men tabuerne trives i det moderne oplyste samfund.

Gildehallens rammer

Vi har alle overværet en masse gildehaller, og vi er så godt kendt med hele gangen i gildehallen og ritualerne, at vi uvilkårligt studser, hvis en gildemester af en eller anden grund ændrer ordlyden uden at ændre meningen – det sidste turde være en selvfølge.

Alligevel vil jeg vove at påstå, at mange ikke tænker på, hvorfor vi holder gildehal, eller hvorfor vi anvender de ritualer og rekvisitter, som vi gør.

Jeg mener at vide, at gildehallen først og fremmest er opstået, fordi man ønskede ensartede regler i hele landet, og især fordi man ønskede at pointere, at det at blive gildebroder ikke var det samme som at melde sig ind i en hvilken som helst forening – man ønskede at markere optagelsesaftenen på en særlig og synes jeg højtidelig måde. Gildehallen er altså i første række tænkt som en markering af optagelsen af nye gildebrodre, overgangen fra svend til væbner og endelig ved optagelsen i riddernes kreds, og det stemmer godt med den udvikling, der har været i ritualerne, at gildehal uden optagelse ikke har noget af det særlige, som gildehaller med optagelse har. Hvis man ikke synes om gildehal uden optagelse, kan man i stedet holde gildemøde.

Der anvendes forskellige rekvisitter i gildehallen, rekvisitter, der er uundværlige for at gennemføre ritualen, men man har måske især spekuleret på, hvorfor man har valgt at udstyre gildemesteren med en kæde, der måske mest leder tanken hen på en borgmesterkæde. Som i sikkert ved, bærer kæden de fire spejderkorps' emblemer, Sct. Georgs symbolet samt navnene og årstal på gildets mestre gennem tiderne, og det er meningen, at kæden skal kendetegne bæreren som gildets ledende embedsmand, og den bæres jo kun, når gildemesteren fungerer i højsædet.

Øksen skal naturligvis symbolisere spejder-tidens pionerværktøj, ligesom heroldstaven er en mindelse om den første spejdertid (køsteskæft).

Lysene på højbordet symboliserer sandhed og retfærdighed, og sværdet på højbordet skal minde os om gildeløftets § 3.

Man kunne endvidere filosofere over betimeligheden af at afkræve den nye gildebroder et løfte ved optagelsen, men eftersom vi som spejdere har aflagt spejderløftet, er det nye løfte en påmindelse herom, men vi ønsker i ikke mindre grad at pointere, at der ved indtræden i gilde-

bevægelsen stilles krav til den enkeltes adfærd og stræben.

Det kunne måske være en idé til en gildehal at lade kansler eller skatmester fortælle noget om disse emner, som jeg har berørt i min artikel, for det kunne jo godt være, at der var gildebrodre, der ville blive glade for at få noget at vide om dette emne.

Endelig kunne jeg tænke mig at omtale, at »Vejledning for gildeledelser« gør opmærksom på, at gildehallen skal gennemføres værdigt uden at være unaturligt og naturligt uden at blive uværdig, og der menes hermed, at vi lægger vægt på de ydre rammer, og at vi med vore symboler ønsker at tilvejebringe en stemning og atmosfære, der gør det muligt for den, der skal optages, i højere grad at stå bag sit løfte, når dette afkræves, med andre ord, vi lægger også vægt på de indre rammer.

AaJ.

Redaktionen beder om undskyldning for den sene fremkomst af bladet, som skyldes forskellige årsager, der nu – hvor disse er overvundne – ikke vil være interessante for nogen og derfor ikke vil komme på tryk.

Næste nummer og de følgende numre vil komme på de tidspunkter, der blev vedtaget på gildemestermødet i september måned forrige år.

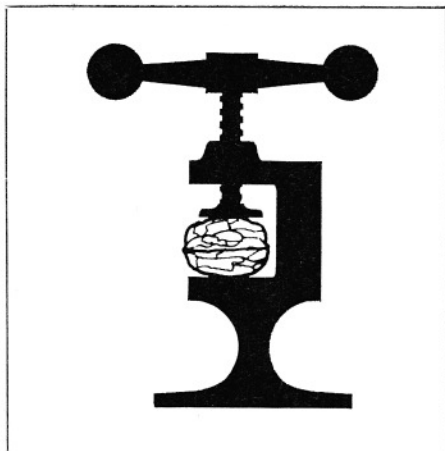
Aa. J.

Lidet tale, meget se og høre skal dig fred og rolighed tilføre.

Peder Syv.

Vor lykke her i livet er en mosaik af lutter smådele – et kys, et smil, et venligt blik, en kompliment, der kommer fra hjertet. Disse utallige små tegn på, at andre synes om os og holder af os.

Samuel Coleridge.

SÅDAN GØR VI

Vardegildet har en helt fantastisk kontakt til spejderkorpserne og ungdommen – artiklen fortæller, at det er ved at skabe et spejdercenter!

Når jeg på opfordring skal fortælle noget fra Vardegildet til »Sådan gør vi«-spalterne, er der måske fra spørgernes side kun tænkt på de sidste par år, men skal man have noget at vide om, hvordan »man gør« i Vardegildet, må jeg nødvendigvis gå lige nøjagtig 10 år tilbage. I maj måned, for 10 år siden, indviede vi nemlig sammen med de tre Esbjerggilder det efterhånden kendte Assenbækmølle Spejdercenter.

Før denne indvielse havde der været mange problemer, der skulle løses og meget arbejde, der skulle gøres.

Hvordan kunne og turde 4 gilder uden penge i kassen gå i gang med et sådant projekt?

Tanken om købet var opstået hos en tropleder og Vardegildebroder, som boede i nærheden og ofte besøgte det naturskønne område med sin trop. Troppen magtede imidlertid ikke opgaven – divisionen heller ikke, og korpset var på det tidspunkt ikke interesseret i Assenbækmølle som kursuscenter, hvad det dog senere blev.

Det mest nærliggende var så at spørge, om Esbjerggilderne var interesserede i et samarbejde og et fælles køb, og heldigvis gik de ind for tanken med stor begejstring.

Banken viste sig at være villig til at låne os de nødvendige midler til købet. Der skulle dog også bruges penge til istandgørelse af møllen, men her trådte en del gildebrødre fra de 4 gilder til og ofrede gennem det næste halvandet års tid en masse frivillig arbejdskraft, så vi på den måde sparede mange penge til håndværkere. Week-end efter week-end mødte en trofast stab op, og ikke alene blev arbejdet gjort,

men mange venskaber knyttedes i løbet af denne periode.

Der blev også tid til hyggelige pauser under arbejdet, omkring frokostkurven, skøjteløb på søen om vinteren og dejlige traveture i terrænet.

Og hvad er der så sket med Assenbækmølle i de forløbne 10 år? Efter at der de første par år havde været afholdt adskillige meget store lejre, blev der i nogle år mere stille om stedet og knap så mange udlejninger. Dette mærkedes selvfølgelig også på økonomien, og vi var i gilderne begyndt at tale om, at der nu måtte noget mere PR til, for at så mange som muligt kunne få noget at vide om stedet.

Hjælpen kommer som regelen, når nøden er størst, og således også her. Centertanken var opstået i spejderbevægelsen, og for tre år siden startede centret på Assenbækmølle. Dette har givet en vældig fremgang og næring til Assenbæk og gjort stedet kendt både i ind- og udland. At »TRÆF 71« også havde sin store andel i, at Assenbæk blev kendt af gildebrødre, er jo klart. Det er i øjeblikket ikke nødvendigt at annoncere særlig meget, da møllen er udlejet i lang tid fremover. Men der er heldigvis en masse disponibel plads (49 tdr. land) på lejrpladserne til afbenyttelse for dem, der måtte ønske at komme hertil.

Det er klart, at der i de forløbne 10 år har skullet skaffes en masse penge til afdrag, drift og vedligeholdelse.

Alle de sædvanlige metoder er taget i brug i gildet for at skaffe penge, men det, der har gi-

Fortsættes side 8

Fremtidsrapporten giver godt stof for gruppearbejdet

Hans-Erik Harboe, Odder, fortæller om, hvordan man kan få et meningsfyldt gruppearbejde i gang. En Odder-gruppe havde fremtidsrapporten som emne en hel sæson

Med fremtidsudvalgets rapport fik alle landets gilder et materiale i hænde, der på en saglig og fornuftig opbygget måde fortæller alle landets gildebrødre om de tanker og ideer, som en række medlemmer af den fælles bevægelse har gjort sig om denne bevægelses muligheder i den nærmeste, men også den fjernere fremtid.

Rapporten er ikke en færdig »køreplan« for enkeltgilder eller gildebevægelse, men tænkt som inspiration til en nøjere vurdering og behandling for gildebrødre, der gerne ser en fremtidig gildebevægelse »med liv i«.

Der er så meget godt stof i den rapport, at det ville være synd, om de tilsendte eksemplarer lå og samlede støv på hylderne hos de gildeledelsesmedlemmer, der har fået dem tilsendt, og det var på den baggrund, at Odder-gildet besluttede at benytte rapporten som arbejdsgrundlag for et gruppearbejde.

Da vi jo ikke var ansvarlige over for andre end os selv, tillod vi os at plukke de indholdsområder ud, som interesserede os mest.

Rent teknisk fungerede gruppearbejdet på den måde, som vel bruges i alle grupper. Nogle skulle huse os og beværte os, nogle skulle forberede emnet og komme med et startindlæg, og én skulle holde »Sct. Georg« i gruppen. Alle opgaverne gik på skift, og aftenen sluttede med konklusion af det stof, vi havde været igennem.

Det er fra disse konklusioner, jeg gerne vil bringe nogle uddrag, måske kan de irritere, vække til eftertanke eller diskussion, eller måske kan nogle ligefrem sympatisere med vore tanker. Uanset hvordan dette bliver modtaget, er det vort håb, at andre vil tage fat på den rapport, der er masser af godt gildestof i den.

Vi fandt, at **den nye formålsparagraf** var bedre, mere præcis og letfattelig og med et bedre sprog end den gamle.

Vi enedes om, at **det nye løfte** er en væsentlig forbedring i forhold til det gamle, men vi vil gerne foreslå en lille formuleringsændring, som vi synes vil gøre løftet mere nutidigt. Vi foreslår: Som gildebrødre vil jeg stræbe efter at

være aktiv og åben i gildet og at virke i overensstemmelse med gildernes formål.

Herved vil betoningen komme til at ligge på ordet stræbe, som efter vor mening er det mest betydningsfulde ord i løftets indledning.

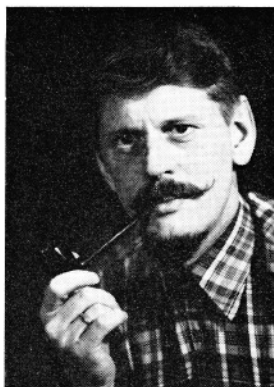
Fra konklusionen af **afsnittet om gildernes arbejdsform** har jeg plukket: Vi mener, at mennesker, der er interesserede i gildet, skal have mulighed for at deltage i gildehaller uden optagelse, i eftergildehaller samt i gilde- og gruppemøder, så først ved de, hvad de søger optagelse i.

Vi foreslår, at »svendeinstruktionen« gøres obligatorisk, gerne på stads- eller distriktsplan, men ønsker også, at det må stå en svend frit, om der skal følge en væbneroptagelse efter instruktionen. Det vil være urimeligt at forlange en gildebroders udmeldelse på grund af manglende vilje til at lade sig optage som væbner. I øvrigt mener vi, at fremtidsudvalgets afsnit 2, kap. 1, 2, 3 og 4 overhovedet ikke handler om væbnere men om svende.

Om riddertiden siger konklusionen bl. a.: Vi kunne ønske en »ridderinstruktion« på provincial- eller distriktsbasis, og vi ønsker ridderhallerne på de samme planer og åbne for alle gildebrødre uanset anciennitet.

Om gildehal og andet ceremoniel følgende: Vi har ikke ritualproblemer i vort lokale gilde, vi anvender de nye ritualer, men mener at hvert enkelt gilde må have lov til at have sit eget særpræg, så længe dette holdes inden for de af landsgildets fastsatte rammer.

Vi mener også, at gildehaller uden optagelse kan være en god arbejdsform, ved sådanne lejligheder kan gildemesteren overlade sin plads til en anden gildebrødre, så der på den måde somme tider bliver et andet ansigt at kikke på for gildets medlemmer i hallen. Alle pålæg med hensyn til emner for gildemestertaler bør undgås. Det må være gildemesteren, der afgør indholdet af talen, han kan så eventuelt bede en anden »følge op« i eftergildehallen for at opnå en »rød tråd« i arrangementet. Vi vil gerne have

et moderniseret sanghefte eventuelt med guitar-noder som supplement til gildesangbogen.

Om gildemøder: Økonomien sætter snævre grænser for antallet af gildemøder med fremmede foredragsholdere af høj karat, især vel i et lille gilde. Almindelige gildemøder, der er velforberedte og med indhold, er værdifulde. I øvrigt bør eftergildehaller og gildemøder være det naturlige forum, hvor grupperne beretter om deres aktiviteter »siden sidst«.

Om gruppemøder: Vi vil gerne anbefale forslaget fra FUV om en »grupperubrik« i »Sct. Georg« med arbejdsstof for grupperne og som idéboks.

Arbejdsstof, som landsgildet ønsker debatteret ude i gilderne, bør fremstilles, så det egner sig til behandling i grupperne – å la »Fremtiden – hvis er den?« I øvrigt bør grupperne altid have pligt til at åbne sig for nye gildebrødre, eventuelt ved at gamle gildebrødre skifter gruppe. Hvis grupper arbejder, findes der ingen form, hvorunder man kommer hinanden nærmere, og arbejdet med én selv kan udbygges mere end ved møder i et større forum.

Om distriktsgilder: Vi foreslår, at navnet ændres til EGNSGILDER. Vi mener, at egns-gilderne skal pålægges arbejdsopgaver i stil med dem, der løses af stadsgilderne. Det må være muligt at afholde nogle få, større, bedre og dermed dyrere arrangementer, når flere gilder arbejder sammen.

Om familien i gildet: Vort gilde har gode erfaringer med familieprægede arrangementer, og vi giver FUV ret, når de siger, at disse arrangementer må komme til at optage mere plads i fremtidens gildeprogrammer.

Også på landsplan bør der fortsat være tilbud om familieprægede stævner som f. eks.

TRÆF 71, der var en vældig oplevelse for de, der deltog.

Vi mener endvidere, at de familieprægede arrangementer, der tilbydes, må være planlagte specielt, bl. a. således at deltagende børn beskæftiges, medens forældrene diskuterer eller »synger«.

Ja – det var lidt pluk fra de konklusioner, vi nåede frem til ved at benytte FUV-rapporten som »underlag« for et antal gruppemøder. Vi fik diskuteret mange andre ting, men hovedsagen for os var, at vi snakkede Sct. Georgs Gilde på møderne.

HANS-ERIK HARBOE

SÅDAN GØR VI:

Fortsat fra side 6

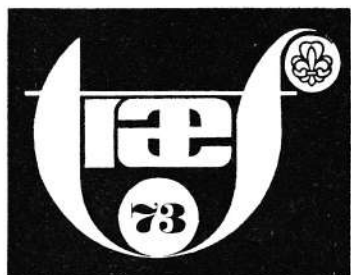
vet størst for Vardegildets vedkommende, er de tre gange afholdte »julemarkeder«, hvor gildesøstre hver gang et helt år i forvejen har lavet i hundredevis af håndarbejder, som er blevet solgt og indbragt gode penge.

Vi har lige haft 25 års jubilæum i Vardegildet, og i den anledning har vi stiftet et jubilæumsfond. Midlerne herfra skal bruges til hjælp og støtte for ungdomsarbejdet i Varde og omegn.

Forskellige erhvervsvirksomheder, banker m. m. har givet jubilæumsgaver til fondet, og gildebrødrene har selv tjent en del penge her til på forskellig vis. Ved en tilfældighed skulle et nærliggende skovfogedhus, tilhørende godset Nørholm, rives ned på grund af en vejgen-nemføring. Museumsfolk fandt ud af, at det var meget gamle og sjældne sten, der havde været brugt til husets opførelse, og da gildet ved et tilfælde fik nys om sagen, tilbød vi at rive mureværket ned og gøre stenene rene. Det blev et større slid end beregnet, men ikke alene gav det mange penge til fondet, men gav også et godt sammenhold mellem »stenhuggerne«. Stenene skal nu bruges til istandgørelse af ældre bygninger i Ribe og Varde, og Vardegildet får de penge, der kommer ind ved salget af dem.

Pim har engang sagt, at man skal lære at arbejde og svede sammen i et gilde, og jeg giver ham ret i, at ved at tage fat på opgaverne sammen opnår man ikke bare de rent praktiske resultater, men en stærkere samhørighed, der fremmer arbejdet hjemme i gildet.

ULLA SCHOU,
gildemester, 1. Varde

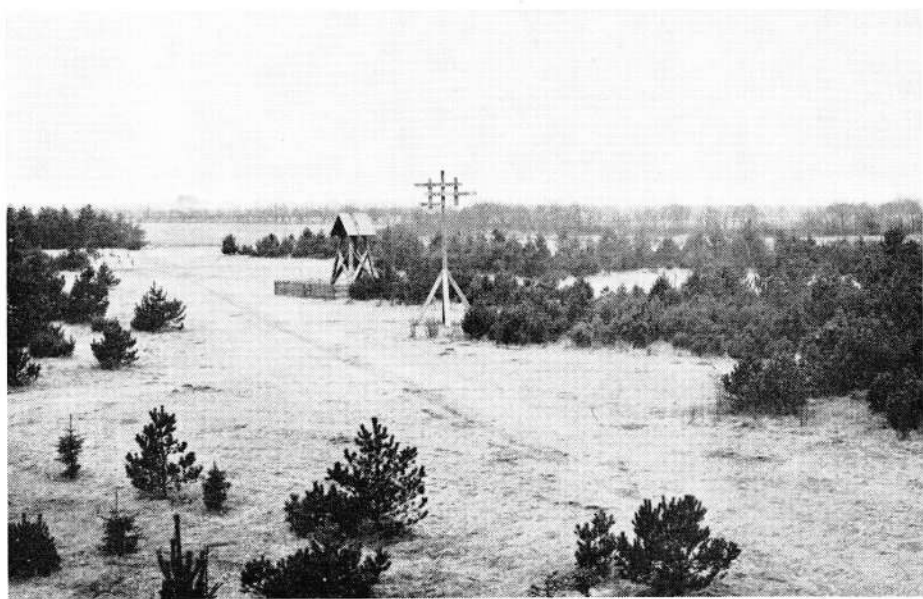
I tidsrummet fra den 21. juli til 29. juli afholder Sct. Georgs Gilderne i Danmark en familielejr

hver aften også bydes på en række aktiviteter.

Lejren er baseret på campingvogns- og teltlejr, men der kan også anvises kroophold. Prisen for deltagelse bliver kr. 12,50 pr. døgn pr. voksen person.

Indbudt til deltagelse i »TRÆF 73« er samtlige danske og nordiske gildebrødre med familier, – men Sct. Georgs Gilderne vil gerne hermed indbyde de spejderledere med familier, der har lyst til at deltage i »TRÆF 73« – yderligere oplysninger om lejren kan fås ved henvendelse til:

Sct. Georgs Gildernes kontor,
Mikkel Bryggers Gade 1,
1460 København K, telefon (01) 12 27 02.

Et naturareal på 18 tdr. land omgiver spejdergården TYDAL. – Det er på dette areal gildebrødre fra ind og udland skal mødes i »TRÆF 73«.

på spejdercentret i Sydslesvig kun 30 km fra den dansk/tyske grænse.

Lejren – eller »TRÆF 73« – som den kaldes, bliver en glidende lejr, hvor den enkelte deltager selv bestemmer, om opholdet skal vare en, to eller flere dage. I lejrperioden vil der hver dag være adgang til forskellige aktiviteter, såsom: Naturdag, børnenes dag, på højskole for en dag og picnicdag, og tilsvarende vil der

Som medlem af gildeledelsen er du netop den rigtige til at sætte noget i gang, man lægger i dit gilde mærke til det, som du anbefaler, og den bedste anbefaling du kan give et landsstævne som »TRÆF 73«, er ved at fortælle i dit gilde, at du og din familie har bestemt jer til at tilbringe nogle dage i Tydal og endvidere, at du synes, det ville være alle tiders, hvis nogle af gildebrødrene »dumpede ind«.

Centrum for »TRÆF 73« er spejdergården TYDAL i Sydslesvig. TYDAL er en pragtfuld ejendom med alle moderne komfortfaciliteter.

»TRÆF« udvalget i arbejde . . .

Fra venstre til højre: Peter Dall, Sønderborg, Christian Paulsen, Flensborg, Sven Christensen, Sønderborg, Jens Schmidt, Sønderborg, Kurt Brodersen, Flensborg, Henrik Geipel, Flensborg, Hans Harboe, Sønderborg.

Fortsættes side 12

Kommunikation: — — — — —

Denne rubrik er dels beregnet til at spørge ældre og erfarne kolleger i gilde-, stads-, distrikt- eller provincialledelser landet over til råds i administrative spørgsmål, men ikke mindst for at kunne få tips og vejledning til gildemestertaler, ideer til gruppearbejde eller til en praktisk opgave.

Der er imidlertid også mulighed for at spørge landsgildeledelsen direkte, ligesom der er lejlighed til for landsgildeledelsen til at bringe meddelelser til gildeledelserne landet over eller at svare på spørgsmål.

Kort sagt: her er det muligt at spørge om alt – og forhåbentlig få svar. Det er tilladt at være anonym, hvis man har lyst til det.

Ved gildemestermødet i Grenå i september 1972 blev der afgivet svar på spørgsmål angående bl. a. indholdet af IMPULS, og heraf fremgår det, at man gerne så en udveksling af ideer fra landets gilder. Dette har flere gange været bragt i forslag her i bladet, men den allermost nødvendige forudsætning er, at man i landets gilder ikke holder sig tilbage, men sender spørgsmål ind, som man ønsker besvaret, og/eller sender gode ideer til redaktionen for at disse kan videregives til andre gildeledelser, der måske netop har brug for et godt råd.

I besvarelsenerne efterlyses der også færdige gildemestertaler, og her har redaktionen igen et lille hjertesuk, idet det er os aldeles umuligt at vide, hvor i landet der findes tidligere gildemestre, som holdt gode gildemestertaler og som ville være villige til at skrive en til IMPULS. Lad os bare få et tip om, hvem der kunne tænkes at være et emne, for det er vel lidt for optimistisk at tro, at vedkommende skulle henvende sig selv og tilbyde sin hjælp.

Alttså alle gildeledelsesmedlemmer og IMPULS' lokalcorrespondenter: lad os få nogle emner opgivet, så skal vi nok få de artikler, I gerne vil have.

Hvordan virker en gildeledelse bedst?

Dertil kan svares ganske kort:

Ved anvendelse af interesse, ideer og arbejdsfordeling

Som ledelsesmedlem skal man have så stor interesse for sit gilde, at man er parat til at afse den tid, som et ledelsesarbejde kræver. De kendte ord om, at den der i forvejen har nok at gøre, kan få tid til lidt mere, er rigtige nok, men forsøg at undgå de ærgrelser, der uvilkårligt vil komme, når det p. g. a. tidnød er næsten umuligt at få aftalt møder, der nu engang er påkrævet. Prøv at afsætte en fast ugentlig gildeaften; med planlægning, gildehaller, gilderådsmøder, udvalgs møder o. s. v. kan der hurtigt blive brug for 4 aftener om måneden.

I hvert årsprogram skal der helst være planlagt noget nyt, derfor skal ledelsesmedlemmerne fremkomme med deres ønsker og ideer. Kan de ikke bruges straks, kan de virke inspirerende, indhent ideer fra ikke-ledelsesmedlemmer. Nyskabelser får såvel gildeledelse som gildet til at virke – til at fungere.

Om arbejdsfordelingen i ledelsen er der ikke meget at sige, udover at når ledelsen er delt ud i 3 poster med 1 eller 2 herolde dertil, er det for at undgå, at arbejdsbyrden bliver lagt på en enkelt. I »Vejledning for gildeledelser« er der en udmærket anvisning på fordelingen af arbejdet, som jeg kan anbefale anvendt. Ligeledes bør så meget af gildets praktiske arbejde delegeres ud i grupperne og evt. på enkelte gildebrødre.

Sidst, men ikke mindst:

En gildeledelse virker bedst, når så mange af gildets brødre har sat deres præg på den, derfor bør et ledelsesmedlem ikke sidde mere end 2 år på samme post, vær i god tid med forberedelserne, glæd jer til og over ledelsesarbejdet, det vil smitte af, og atmosfæren bliver god og afslappet.

VITA KROGH,
gildemester, 1. Fredericia.

BRUDSTYKKER

Loven

af Arnulf Øverland

Din gerning skal vidne for dig. Din højre hånd skal ikke visne i handsker og gyldne bånd! Hold ordet helligt, thi vid at ordet er ånd!

Vi rejser tomhændet en dag. Du skal også afsted.
Berig dit hjerte, så du kan ha' noget med!
Vær tro mod din ungdom, så du kan gå bort i fred!

Noget er større end dig. Der er bjerge som sne.
Der er dyrere ting end dit liv. Du skal kæmpe for det!
Men du skal ikke trampe på den, som er sunket i knæ!

Du ejer ikke din bror.
Du skal ikke eje din nabos hjem og jord!
Du skal dele med nogen, når du har dækket dit bord!

Du skal ikke elske alle, at volder besvær,
men tænke så langt du kan på dem,
du står nær.
Og for din øgen skyld skal du have en anden kær.

Ær din mor og dit barn, at det ærer sig selv,
så ikke dit barn bliver en fejt og forsigtig træ, og han ikke må leve altfor længe og vel.

Du skal ikke stille dig op ved den riges hoveddør.
Han åbner sin køkkendør. Du skal ikke gå ind!
Du skal ikke sælge sandhed. Den er ikke din!

Du skal ikke dømme den, som er sunket i slam!
Du skal sige til dit hjerte: »Denne gang var det ham«.
Og så kan du bøje dit hoved i sorg og skam.

Du skal ikke bære sværd under hvide klæder!
Du skal ikke sige: »Jeg er skyldfri! Sig hvem du er!
Påklædt eller nøgen røber du dit begær!

Du skal ikke sælge for penge din næstes død!
Du skal ikke forråde dit hjerte og din elskedes skød!
Du skal dø, når du volder død.

OVERSAT EFTER NORSK

TRÆF 73

Fortsat fra side 10

Hvis du tænker tilbage på omtalen af »TRÆF 71«, vil du sikkert huske, at der var en række gildebrødre fra såvel ind- som udland, der fortalte om de dejlige dage, man havde haft. I stedet for igen at tilhøre den skare, der ved denne omtale sagde til sig selv (og familien), at det burde I have været med til, bliv så een af dem, der vender hjem og fortæller alle, der gider høre på det, at det var en rigtig ferie for både børn og voksne.

Vi regner med dig!

Hvis du ikke er menneskene til mindste gavn, er dine ceremonier foran Buddha helt nytteløse.
Kinesisk ordsprog.

Man er undertiden lige så forskellig fra sig selv som fra andre.
François de la Rochefoucauld.

Publikum har en umættelig nysgerrighed efter at vide alt, undtagen det, der er værd at vide.
Oscar Wilde.

Vanen er den halve natur.
Cicero.

Enten folk ved noget eller ej, så taler de dog.
Man kan ikke vide alt, men man kan sige alt.
Anatole France.